

Europeiska minimilöner sätter den Svenska modellen på spel

Mitt i det gråa, regniga och kyliga november bjuder Bryssel på ljusglimtar och värme, från både julmarknaderna och Europaparlamentet. När det stormar i politiken på hemmaplan, bjuder Europaparlamentet på ett antal vinster under den senaste tiden. Under plenarsessionen i Strasbourg, i november, debatterades och röstades det om Abir Al-Sahlanis lagstiftningsfil för förbättrad arbetskraftsinvandring, där 70 procent av ledamöterna röstade ja till förslaget. Emma Wiesner var med och klubbade EU:s jordbruksreform (CAP), och även om hon hade önskat mer i reformen, är det nu slut på limbo för Svenska jordbrukare.

I den känsliga frågan om minimilöner tog Abir Al-Sahlani ton för att försvara den svenska modellen och de nordiska intressena. EU-parlamentets arbetsmarknadsutskott röstade för en Europeisk minimilön samt att beslutet ska runda Parlamentet och därmed gå direkt till dialog med EU-kommissionen och Rådet. I och med detta startades kampen om att få ihop 71 underskrifter, för att se till att Parlamentet får säga sitt i frågan. Tyvärr möttes vi av backslag och nu är det upp till Regeringen att stoppa förslaget i förhandlingarna.

På mötena och i korridorerna på Parlamentet har det diskuterats och argumenteras för och emot Europeiska minimilöner. Argumenten är många men en Europeisk minimilön gör, för tillfället, mer skada än nytta. Självklart ska lönerna i ett land korrespondera med dess levnadskostnader, men att EU ska bestämma om en minimilön för alla medlemsstater är fel väg att gå.

Levnadskostnaderna i Sverige är inte desamma som i, exempelvis, Rumänien eller Bulgarien. Att EU nu anser att det ska finnas en minimilön, som motsvarar 60 procent av medianlönen i ett land, drabbar den svenska modellen, försvagar förhandlingar mellan de sociala parterna, individens rätt till individuell löneförhandling samt den europeiska intermobiliteten. Utöver detta finns det i dagsläget tendenser att ett lönegolv, i form av minimilöner, påverkar den generella lönesättningen i ett land negativt.

Att länder med lägre levnadskostnader behöver höja sina minimilöner till 60 procent av medianlönen i landet, kan få en stor inverkan på statens, och företagens, ekonomi. En kraftig ökning i lönesättningen innebär att företagen inte kan anställa fler, och i värsta fall behöver skära ner på personalstyrkan, om löneökningen är för stor.

En stor del av den Europeiska intermobiliteten, dvs. den rörelsefrihet och arbetskraftsinvandring vi har mellan medlemsstaterna idag, grundar sig i möjligheten att flytta från ett land till ett annat för ett arbete med en högre lön. Precis som många svenskar söker sig till Norge för att tjäna extra pengar,

under en period, finns det människor inom EU:s medlemsstater som söker sig till andra medlemsstater för att göra detsamma. Det är inget nytt fenomen; det är något naturligt, som har skett sedan länge, men incitamentet till att arbetskraftsinvandra och förändra sin livssituation försvagas när lönen inte är attraktiv, och rörelsefriheten begränsas således.

För att sammanfatta riskerna med minimilönsdirektivet som nu går till trialog så är inverkan på den svenska arbetsmarknadsmodellen stor, där de sociala parternas förhandlingsförmåga försvagas, precis som hos den arbetssökande individen. Samtidigt påverkas medlemsstaterna med lägre levnadskostnader, där företagen riskerar att minska antalet anställda. Sist men inte minst påverkas Europeiska medborgares möjligheter till att arbetskraftsinvandra för att tjäna en extra slant. Det är oerhört viktigt att EU tar ett ansvar kring frågan att hjälpa människor, inom sina medlemsstater, ur fattigdom, men strategin för att uppnå detta får inte påverka andra medlemsstater negativt.

Med detta vill jag avsluta lägesrapporten för Europaparlamentet i november och önska er en trevlig juledighet.

På återseende,
Tyra Lundberg